

POVEL RAMEL KNÄPPUPP UPP! (Artikelserie i ALLERS, 1959)

Får jag föreställa min son Mikael, tio år på det elfte. Många människor påstår att likheten mellan oss två är rent fabulös och eftersom Mikael numera är så stor att han själv kan försvara sig så är det väl lika bra att erkänna att likheten verkligen är slående.

MINA FÖRSTA 37 ÅR

Här är kapitel 2 i fortsättningsberättelsen! Lika hänsynslöst avslöjande, händelsedigert och ödesmättat spännande som förra veckan! Och alltsammans är berättat av:

Povel Ramel för Bo Hanson

DEL 2, (ALLERS NR 14, 590405):

JAG SLÅR TRE SLAG I TAKTEN OCH TRÄFFAR MARTIN LJUNG

Anno 1942, då det såg som mörkast ut i världen och den krigsbrand som rasade vid åtminstone ett par tillfällen hotade att angripa också vårt land, fick den svenska krigsmakten ett välbehövt och starkt tillskott: värnpliktige flygsoldaten Povel Karl Henric Ramel anmälde sig till tjänst under fanorna. Med denna förstärkning till vår krigspotential kom Sverige i ett betydligt bättre och tryggare läge än förr – ve den som vågat angripa ett land som hade denne bålde riddersman i sin sold! Jag tror absolut att det huvudsakligast var min närvaro bland våra väpnade styrkor

som avhöll utländska krigsherrar från att våga ett anfall mot oss. Åtminstone är det en vacker tanke att leka med.

Av alla de kostymer jag under årens lopp klätt mig i – och klätt ut mig i – tror jag inte att jag känt större vantrivsel och missanpassning än i en uniform. Och med undantag för värnplikten och i filmen "Ratataa" har jag senare nogsamt undvikit att klä min lekamen i ett sådant plagg. Vi passar sällsynt illa ihop, så enkelt är det med det.

Sen ett antal rytande lejon i furirs- och fanjunkarkostymering förgäves sökt sätta pli på mig och bibringa mig grunderna i Exercis Ett på den flottilj där jag tillbragte mina första dagar i det militära hamnade jag i s.k. stabstjänst, vilket var en lika glädjande som överraskande utveckling på mina martialiska äventyr. Lyckan ville också att jag placerades i en av Flygstaben förhyrd privatvåning vid Narvavägen, bara några minuter från min bostad på Linnégatan. Under tiden där hann jag åtskilliga gånger slå gällande hastighetsrekord på sträckan arbetet-bostaden: jag ville hem så fort som möjligt, hänga av mig den vackra blå uniform jag anförtrotts och hoppa i civila kläder.

Vet ni vad *paginering* är för något? Det vet jag. Jag lärde mig det under några kvalfyllda månader. Att paginera, det betyder att man förser sidorna i en bok eller därmed jämförlig trycksak med nummer, ett för varje sida och helst också så att varje sida får en beteckning som är exakt en siffra högre än närmast föregående sida. Ni kan tro att det är ett svårt och ansvarsfyllt jobb! Det förutsätter bland annat exakt kunskap om ordningsföljden bland en väldig massa siffror.

Är ni riktigt säkra på att ni har fattat det här nu då? Jag tror att det är lika bra att jag ger er ett exempel så att ni inte missförstår det hela. Låt oss t.ex. säga att ni har framför er en bok, en helt vanlig bok. Nejnej, det behöver inte alls vara någon särskild bok, det går bra med precis vilken bok som helst. Slå nu upp den, så börjar vi!

Ni kommer då först till en vänstersida, men den bryr vi oss inte om. Den hoppar vi över. Likadant gör vi med de fyra-fem följande sidorna. Låt oss säga fem för resten, det är ett så ojämnt och vackert tal.

Vilken sida har ni nu kommit till? Tänk efter först, svara sen!

Ja, just det, nu är ni på sidan 6 (sex). Den sidan ska ni numrera och alla de följande också. Sätt i gång bara, farbror Povel ska lära er! Ni tar fram den lilla stämpel som ligger alldeles till höger om er. Nej inte där! Här ligger den ju! Den tar ni i högra handen (eller vänstra, om ni är vänsterhänt), och så låter ni den först studs lite lätt mot stämpeldynan till vänster – där borta ja! – och sen trycker ni stämpeln mot nedre vänstra hörnet av sidan. Sådärja, duktigt gjort! Ser ni vad det står där nu? 6 står det, alldeles riktigt!

Nu kan ni fortsätta med hela den boken, sida upp och sida ner och med en ny siffra för varje sida. När ni är färdig med den boken paginerar ni raskt 189 till. De ligger där allesammans på stolen intill er. Seså, inte bråka nu, sätt i gång bara!

Detta mina vänner, är vad jag gjorde under en oändlig rad av dagar, iförd kläd-sam blå uniform. Jag kom aldrig upp till nån vidare takt. Men det gjorde han som satt på andra sidan bordet. Mina stämplor lät så här: dunk ... dunk ... dunk. Hans däremot lät så här: dunkdunkdunkdunk. Hade jag inte varit den vänliga själ jag är skulle jag kallat honom för Hackspetten.

Efter en tid flyttade jag in i Flygstabens nya byggnad uppe på Gärdet, den s.k. Tegeltraven, som rymmer lika mycket folk som halva Tokyo med förorter, fast de är inte lika gula förstås. Där sattes jag som ordonnans och placerades i en korridor, precis i närheten av två snabbgående ljudlösa hissar. Sålunda bevakad och utan chans att ägna mig åt trivsamma sysselsättningar som att läsa böcker, lösa korsord, brodera eller fritidsstudera till asfaltkokare – alla dessa sysslor och många andra var Absolut Förbjudna – ägnade jag mig i stället åt att komponera, för vilket inget synligt förbud fanns. Under långa och ensamma stunder i ordonnansbåset knåpade jag ihop något som i sinom tid skulle bli känt som *Johanssons boogie woogie vals*. Men till den lilla djupt kända sången ska jag återkomma längre fram.

Det lär fortfarande i Flygstaben cirkulera en historia om ”den där Ramels slagfärdighet”, en historia som jag ärligt talat inte kan gå i god för. Jag minns en del faktiska omständigheter som är förknippade med den, men det är också allt. Dock. Den är ganska festlig, så jag tar risken av att återge den.

En dag ringde det från en expedition på Flygstaben till ordonnanserna. Värnpliktige Ramel tog luren, och följande samtal utspann sig:

- Det är grevinnan Struttenknopp (fingerat namn, hon hette i själva verket L-d). Sänd genast upp en ordonnans!

- Tyvärr finns ingen ledig ordonnans inne.

- Hör ni inte vad jag säger, karl? Det här är grevinnan Struttenknopp, och jag vill ha en ordonnans genast. *Genast*, hör ni!

- Ja, men ...

- *Detta är grevinnan Struttenknopp som talar. Sänd genast upp en ordonnans!!!*

- Och detta är baron Ramel. Självt kan jag tyvärr inte gå ifrån. Men jag kanske kan skicka en ofrälse?

Jag träffar Karl Gerhard

Det var under värnplikten jag första gången träffade Karl Gerhard.

Vi satte upp en flygarrevy tillsammans. "Vingare kan ingen vara" kallade vi den, och vi turnerade runt med den till olika förband. En gång i Västerås kom skrällen: Karl Gerhard inbillade mig att vi som fältartister hade tillgång till officersmässen. Karl Gerhard är ju en man som tycker mycket om god mat – och dryck också för den delen – och eftersom jag var lika hungrig som han åkte jag på historien. Vi gick in i mässen, som var folktom och fortsatte ut i köket. Där serverade vi oss själva en superb måltid med gåslever och stekt fasan, som vi sköljde ned med ett par flaskor utsökt Bordeaux. När vi satt där och gonade oss hördes ett oroväckande ljud utifrån. Karl Gerhard försvann blixtnabbt, muttrande något om att han "måste ut ett ögonblick". I god tro och lätt omruskad av det goda vinet satt jag kvar, för att ett par sekunder senare stirra in i ett rödlätt och långt ifrån vänligt översteansikte.

Resultatet av seansen blev för min del en vecka i burken, och än i dag har jag mycket svårt att förlåta min fältartistkollega detta grymma spratt.

Ja, det var en underlig kurre, Karl Gerhard. Han hette för resten Abrahamsson i efternamn och lär nu ha hönseri nånstans i Mellansverige.

Innan jag drabbades av värnplikten hade jag tillbringat massor av min tid nere på en inspelningsstudio i Gamla stan som hette "Din Egen Röst", och där träffade jag på åtskilliga likasinnade som precis som jag älskade att knåpa ihop små oskyldiga gags, kvintilera lite på egna eller lånade instrument och fördriva tiden med sång och spel. Jag brukade kompa förhoppningsfulla förmågor som kom dit för att spela in en platta och sända till nån muskförläggare eller artistförmedlare. Där nere växte det originella gäng fram som sen skulle framträda som Föreningen För Flugighetens Främjande. Men på den tiden hette den – mycket lösliga – samman slutningen Föreningen För Fånighetens Främjande, och det täcker nog ungefär vad vi pysslade med. Mycket av det var faktiskt roligt, men det mesta var nog fånigt. Vi hade ju inte, som det så vackert heter, finslipat våra uttrycksmedel på den tiden.

Med i FFFF var bland andra en ung tecknare som hette Gunnar Fellenius. Honom hade jag träffat redan under min sejour på Welamsons tecknarskola, och han och jag gick sällsynt bra i par. Vi var precis samma andas barn. Om ni bara visste så många idioriska grunkor vi två företog oss!

Misstänkt som spion!

Ett slag hade vi t.ex. pippi på att samtala med varandra på en obegriplig rotväliska, en i högsta grad hemmagjord blandning av allehanda lillryska och andra slaviska dialekter. Vi satt ibland och övade timtals tillsammans, och jag måste säga att till sist lät det riktigt oantastligt äkta. Under våra promenader tillsammans, ja, vart vi än kom, excellerade vi i detta underliga språk.

En dag krigsåret 1943 gick vi in på ett konditori för att dricka kaffe och äta bakelser, en delikatess som jag alltid älskat till lidelse. Servitrisen frågade vad vi skulle ha.

- Dobrusnje spinkrovie estrabornja pulli, sa Fellenius och såg gravallvarligt på flickan. Hon skakade på huvudet och vände sig till mig.

- Do veriju twarsjilie nasnavna! spädde jag på.

- Vill herrarna ha kaffe? sa flickan förvirrad. Och så tecknade hon i luften bilden av en kaffekopp och gjorde ett sörplande ljud.

- Da! Gadlosnie vrim! sa Fellenius och log uppskattande.

- Da! *Gaffe!* Sa jag gutturalt. Och så fick vi vårt kaffe och efter en del parlamentarande också ett par bakelser.

Men bakom oss satt en man och stirrade dolskt på oss. Vi såg hans forskande min och misstänkta blickar men lät oss förstås ingenting bekomma utan fortsatte högljutt vår konversation, som blev vildare och fantasifullare efter hand. Mannen släppte oss inte med blicken. Slutligen reste han sig och gick fram till servitrisen bakom disken.

- Dom där underliga kurrarna är säkert spioner, sa han och såg mörkt på oss. Det är nog lika bra att ringa efter polisen. Så mycket konstiga figurer som smyger omkring i Stockholm nu för tiden!

Vi betalade blixtnabbt och drog oss tillbaka i god ordning. Sen lade vi benen på ryggen och kutade runt hörnet där vi äntligen kunde skratta ut. Huruvida han ringde polisen eller ej vet jag inte. Vi slapp åtminstone åtal för spioneri för främmande makts räkning.

En annan gång hade Fellenius och jag stämt träff vid Stureplan. Jag var för ovanlighetens skull ute i god tid och stod där och väntade på Fellenius, som dröjde och dröjde.

Plötsligt hörde jag uppifrån Anglais' hörna högljudda rop och såg en liten man som med dödsförakt sprang över körbanan, trotsande all trafik. Bilar bromsade, folk hejdade sig för att inte komma i vägen för den våldsamt upphetsade mannen. Allt övrigt liv avstannade, och över mängden hördes hans förtvivlade rop:

- Doktor Enokson! DOKTOR ENOKSON! Ni måste komma med detsamma, doktor Enokson! Det har hänt något förfärligt!

Under ideligt åkallande av doktor Enokson nalkades mannen mig. När han kom fram föll han på knä och såg bönfällande på mig.

- Snälla doktor Enokson! ropade, vrålade han. Ni måste komma genast! Bry er inte om att jag redan är skyldig er tvåusen kronor i läkarräkningar. Kom med mig med detsamma! Det gäller liv eller död. Det gäller sekunder!

Mängden vek undan, av vördnad för läkarvetenskapen och av respekt och medkänsla för denne hårt drabbade man när Gunnar Fellenius drog i väg med doktor Enokson, alias Povel Ramel. Upp till Humlegården, där vi satte oss på en bänk och skrämde i väg ett par tusen småfåglar med våra skratt.

Javisst var det fånigt. Men o, vad det var roligt!

En annan "grunka", som dock tyvärr inte blev av men som var mycket noggrant planlagd, var genomförandet av en operation som jag döpt till "Sammanträde med föreningen Stolgångarna". Den skulle i princip ha tillgått så här:

En vårsöndag vid ettiden, när det började bli lite liv och rörelse på gatorna, skulle en ung man komma vandrande ner till Stureplan, medförande en liten hopfällbar tältstol och klädd i halmhatt, randig blazer av engelsk vaudeville-modell (en sån där rysansvärd sak ni vet, röd med breda gula ränder), käpp och gula skor. Han skulle veckla ut fällstolen, slå sig ner och läsa dagens tidning. Tre minuter senare skulle han resa på sig, vandra Birger Jarlsgatan ner mot Nybroplan och slå sig ner vid statyn "Tarmvredet" vid Jungfrugatan. Där skulle en minut senare en exakt likadan figur dyka upp, fälla upp tältstolen och likaledes läsa tidningen. Efter ett par minuter skulle de båda resa på sig och gå vidare, för att utanför Dramaten upprepa manövern och få sällskap med en tredje person, identisk lik de båda första.

På så sätt skulle, under ideliga förflyttningar Strandvägen fram, skaran så småningom växa till att omfatta ett tjugotal personer, för vilka slutmålet skulle vara en äng bakom Bellmansro på Djurgården. Där skulle ett vackert dukat långbord i det gröna möta oss, ett bord dignande av allsköns läckerheter. Inga stolar skulle dock finnas, dem medförde ju medlemmarna av "Föreningen Stolgångarna" själva!

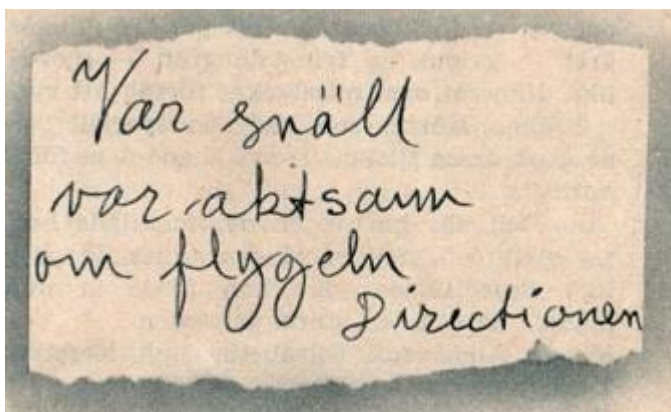
Min första orkester "på riktigt"

Bland medlemmarna av ledighetskommittén på Din Egen Röst var det som jag var med och satte samman den "professionella" orkestern Embassy. Vi spelade ett par säsonger på danshaket Maxim på Söder, och under de åren däruppe och under de många dagarna av behagligt slöande på inspelningsstudion plockade jag samman ett stort antal låtar som vännerna i FFFF testades på.

Den första låt jag fick förlagd var *Vårt eget blue Hawaii* som faktiskt legat och skräpat länge i en låda tillsammans med åtskilliga andra alster sen den komponerades en sommar ute i Vaxholm, där jag spelade på nåt som hette Askudden. Till Din Egen Röst-gänget hörde ibland också Alice Babs, som dock redan var en etablerad sångerska med stora framgångar bakom sig och en lysande artistbana framför sig. Jag övertalade henne att lansera *Vårt eget blue Hawaii*, och tack vare Babs slog låten till ganska ordentligt. Min egen platt-version av den såldes bestämt i tolv exemplar eller så, men Babs' insjungning pressade upp siffrorna till det mångdubbla.

Många av min ungdoms gladaste stunder tillbragte jag på inspelningsstudion Din Egen Röst i Gamla stan. Där träffade jag t.ex. Alice Babs första gången. Då var jag en liten okänd pianoklinkare, men Babs var redan otroligt populär och söt och tilldragande. Hon lanserade min första schlager "Vårt eget blue Hawaii" och gav mig mod att fortsätta med komponerandet.

Denna söta lilla lapp låg på flygeln när jag 1940 debuterade som restaurangmusiker på Galerie Moderne i Stockholm i den häpnadsväckande åldern av aderton år! På lappens baksida kan man också läsa att på den tiden kostade en supé med två sandwiches, varm bouché och varmrätt kronor 1:50!

Stimulerad av den framgången gjorde jag en ordentlig lagerinventering i mina lådor därhemma, fick ihop en hel bunt låtar och gick upp med dem till olika musikförlag. Jag lämnade en låt på ett ställe, en annan på ett annat ställe etc. tills samtliga var utpråglade. Tiden gick och ingen hörde dock av sig. Inte förrän direktör Lennart Reuterskiöld i musikförlaget Reuter & Reuter ringde och sa att han var intresserad av att utge en liten visa han fått från mig. Den hade titeln "Min boogie woogie vals" och lät så kul och hade ett så nytt grepp att han ville satsa på den, sa han.

Ja, så där gick det faktiskt till när *Johanssons boogie woogie vals* lanserades. Först hade jag som synes döpt den till "Min boogie woogie vals", men det tyckte jag lät övermaga, så jag skylldes ifrån mig på Johansson!

Reuter & Reuter släppte ut noterna, Husbondens Röst tog hand om inspelningen, med mig själv vid flygeln och solistmikrofonen. Och utan skryt törs jag nog påstå att den slog till ordentligt och blev succé. Dessutom medförde den att jag faktiskt blev ganska känd på kuppen.

Före succén med "Johansson" men efter lanserandet av *Vårt eget blue Hawaii* hade radion hört av sig första gången, och tillsammans med de övriga medlemmarna av Embassy-orkestern fick jag dit en dag för provspelning inför Nils Castegren. Vi släppte oss lösa i ett par nummer, sen kom Castegren ut och bad att få tala med mig.

- Nä! sa han och skakade på huvudet. Orkestern kan vi absolut inte använda. Er kan vi däremot stoppa in i ett ungdomsprogram vid nåt tillfälle!

Åtskilligt lömska och i känslan av att ha blivit orättvist behandlade gick vi däri- från. Jag hade stolt avvisat Castegrens anbud och sagt att "duger inte de övriga så vill jag inte ifrågakomma" eller nåt sånt. Och nu lovade vi varann dyrt och heligt att vi aldrig skulle besvära Radiotjänst mer!

En tid senare blev jag emellertid uppringd av Per-Martin Hamberg. Då hade "Johansson" drabbat svenska folket, likaså min högst privata version av svenska folkets underbara öden och äventyr, d.v.s. boken "Från Asar till Wasar". Den trycktes för resten bara i en första upplaga på 1000 exemplar och slog inte alls som jag nog längst inne hade hoppats. Efter hand tycks den dock ha blivit popu- lär, och nu lär ett antikvitetssexemplar av den betalas med upp till en hundralapp, har jag hört! Jojo, så kan det gå!

På tal om "Från Asar till Wasar" kan jag berätta två små episoder. När boken kom ut lät någon av mina släktingar på ett slott nere i Skåne sin betjänt inhandla ett exemplar för att se vad den där underlige Povel i Stockholm hade hittat på. Ef- ter att ha läst endast några sidor sägs ädlingen i fråga emellertid fylld av avsky ha tillkallat betjänten på nytt och i sträng ton befallt honom att omedelbart bränna det- ta avskyvärda alster!

När vi åtskilliga år senare var i Afrika och filmade och befann oss långt inne i Uganda längtade vi svårliga efter post, för vi hade inte hört något från dem där- hemma på veckor och hade heller inga möjligheter att själva ta kontakt med det avlägsna Sverige. En dag uppenbarade sig emellertid till vår obeskrivliga lycka en gentleman, tillhörande Ugandas postväsen. Med sig hade han dock endast två brev. Ett var till Yngve Gamlin och visade sig vara ett reklamerbjudande. Det and- ra var till mig. Det var skrivet av doktor Carl Björkman i bokförlaget Wahlström & Widstrand och innehöll en angelägen bön om att jag måtte ge mitt tillstånd till en nytryckning av "Från Asar till Wasar"! Jag vägrade dock enständigt, men för att in- te göra den mångmiljonhövdade skara besviken som aldrig fått tillfälle att studera den stolta svenska historien sådan den av mig omvärderats i "FAtW" lät jag en del av dess innehåll ingå i mitt litterära opus nummer två, "Min galna hage".

Jag hamnar på Radiotjänst

Men tillbaka till Per-Martin Hamberg! Denne älskvärde och fine man och jag kom genast överens, och när han föreslog att jag skulle medverka i ett intervju- och sångprogram som han kallade "Över flygellocket" så slog jag till. Samarbetet fort- satte: Jag hade gripits av radiosjukan, och en dag knallade jag upp till PM med ett i detalj färdigskrivet radioprogram, innehållande sånger, sketcher m.m. m.m. Det visade sig emellertid att manuskriptet räckte till tre program och på så sätt blev FFFF etablerat i radiosammanhang. Men på PM:s inrådan hade vi bytt ut Fånig- heten mot Flugigheten. I originalgänget ingick för resten Christine Reinius, Gunnar Fellenius, Alice Babs och Brita Borg. Brita hade inte varit inblandad i våra övning- ar på Din Egen Röst. Men jag hade hört henne i andra sammanhang och fäst mig vid hennes stämmas väljud, som var påfallande redan då. Så jag ringde en dag

upp henne och förklarade att jag hade ett par låtar som jag gärna ville be henne sjunga. Brita lät väldigt misstänksam mot denne för henne totalt okända figur som ringde upp, och när hon kom till Stureplan, där vi gjort upp om att träffas, hade hon för säkerhets skull sin syster med. Det kunde ju ha varit en ful gubbe som låg bakom det underliga anbudet!

I radioprogrammen med FFFF lanserades en hel mängd av de låtar jag efter hand knåpat ihop, som *Köp inte en zebra*, *Sturske Laban* och många andra. Programmen gick hem så att det dånade om det, och när vi vid ett tillfälle drog in i Konserthuset för offentlig inspelning blev det faktiskt knallsuccé. Det gav förstås råg i ryggen på mig. Jag hade nog många gånger undrat om jag trots allt inte var inne på alldeles fel väg med mina underliga låtar och texter. Nu fick jag den uppmuntran jag faktiskt behövde och nytt mod till nya försök!

Efter ett par år av dansmusicerande på olika ställen och ett framträdande som kapellmästare på Södran i Stockholm (där jag förresten träffade en ung dam i balletten som hette Susanna Gillgren och som sedan skulle bli min högst älskade hustru och mor till världens bästa ungar, Mikael och Charlotte) fann jag mig en dag hösten 1947 till min egen oerhörda förvåning installerad på Radiotjänst, som statstjänsteman med rätt till pension och allt!

Nåja, det var inte det där med pensionsrättigheterna som lockade mig. Det var helt enkelt så att jag efter hand hade kommit att göra fler och fler radioprogram med Per-Martin Hamberg som producent, och då han stod inför uppgiften att bygga upp något som kallades för underhållningssektionen på radion så frågade han om jag hade lust att vara med. Det hade jag faktiskt, och så blev sektionen till, med PM, Qvitt Holmgren och jag som pionjärer.

Det var en fantastisk tid, en underbart rolig tid. Vi slet och jobbade som djur, för det fanns massor att göra.

Jag drog in i ett stort, kallt rum, där det inte fanns något annat än en stol och ett skrivbord. Och ett kassavalv av så oerhörda dimensioner att man praktiskt taget kunde inreda det till danslokal. I det valvet låg under min tid på radion ingenting annat än tre lösskäg plus en mängd konservburkar med alla de underligheter jag sen ungdomens dag har älskat: grodlår, svalbon, sniglar m.m.

Detta rum inredde jag efter hand med möbler, mattor, gardiner etc. som jag inhandlade för egna medel. Jag krönte verket med ett piano, likaledes betalt ur egen ficka, och tyckte till sist att jag fått det någorlunda drägligt. Det tyckte radiochefen Yngve Hugo också. Han förde ofta utländska delegationer runt i lokalerna på Kungsgatan 8 och avslutade rundvandringen med att visa mitt rum som ett prov på den höga standard som programtjänstemännen åtnjöt på företaget!

PM Hamberg, Qvitt Holmgren och jag hade massor av kul saker för oss. En gång inköpte jag tre små sköldpaddor, och för att ingen skulle sväva i tvivelsmål om vems sköldpadda som var vems målade jag respektive ägares namn på de

små oskäligen djurens ryggsköldar. Vi hade ofta kapplöpning med dem i de långa korridorerna!

Till de mest påfrestande uppgifterna som tjänsteman på underhållningssektionen hörde den att på ett så artigt men bestämt sätt som möjligt avvisa de otaliga horder av mammor som ringde och ville pracka på oss sina sjungande döttrar. Efter hand uppnådde jag faktiskt mästerskap i att hålla såväl mammorna som döttrarna från livet.

- Jo, jag förstår, sa jag, och naturligtvis är det oerhört intresseväckande och stimulerande att få lyssna till er dotter. Eller var det en hund ni hade som sjöng? Jaså dotter, ja, jag förstår. Men det är faktiskt inte min avdelning! Får jag i stället be er vara vänlig att ringa intendent Granby (eller Hallongren eller Tulpin eller Skogefjäll eller vilket namn man kom på i hastigheten). Det är nämligen han som handlägger ärenden på den avdelningen. Just det, damen. Åh jag ber!

Hann man sen bara instruera växeln att svara att intendent Granby hade tjänstledigt på obestämd tid eller vistades i Nigeria för inspelning så var dagen räddad!

Den taktiken räddade mig i regel från ett öde, värre än döden. Men den räddade mig inte från en figur som hette Martin Ljung, och det är jag evigt tacksam för!

Martin Ljung drabbar mig

En underlig kurre med djup norrländsk stämman hade ringt upprepade gånger, och varje gång hade jag lyckats uppskjuta vårt sammanträffande. Jag hoppades förstås att den där Ljung skulle tröttna. Men det gjorde han inte, och en dag hände så det oundvikliga: vaktmästaren anmälde en herr Ljung.

- All right! sa jag resignerat. Släpp hit honom då!

In genom dörren kom en mager och långsträckt figur i överrock, galoscher, hatt och mustasch. Han nickade vänligt, hängde hatten och rocken på en hängare innanför dörren och klev ur galoscherna. Så drog han ur kavajfickan en flera meter lång lista, vecklade upp den, tog fram en penna och sa:

- Låt se nu om jag har gjort allting rätt. Tagit av hatten och rocken. Jaha. Tagit av galoscherna. Stämmer också. Hälsat. Mmm.

För varje punkt på programmet strök han en rad. Sen såg han upp, tog ett par steg fram och läste:

- Blivit du.

- Visst sjutton, sa han, Säg, vi kan väl säga du till varandra, åtminstone den här stunden? Du får gärna ta tillbaka titlarna efteråt!

- Javisst, svarade jag, fullkomligt bragt ur fattningen. Tack ska du ha! Jag heter Povel.

- Tack ska du ha, jag heter Martin! sa han och strök en ny rad på listan. – Jaha, det stämmer precis, nu har jag gjort alltsammans som jag skrivit upp på den här listan!

- Nå, vad kan ni, förlåt du då? frågade jag.

- Du kan titta själv! sa han. Det står på listan alltsammans.

Med de orden överräckte han långkatekesen till mig, och med stigande förvåning lästa jag ord som "Berget", "Jätten", "Folksamling", "Händerna" och "En bonde kommer till stan med sin käring".

Men Martin skakade på huvudet.

- Nej, ingenting av det där duger! sa han. "Jätten" den är bra förstås, men den ska ses, den kan man inte ha i radio. Inte "Händerna" eller "Bonden" heller.

- Nå, men det här då, sa jag. "Orgeln", vad är det?

- Jaså den! sa Martin. Den är bra, den tar vi!

Och så vecklade han ut sig, drog mig fram till pianot, intonerade Brahms vagg-sång och utförde en perfekt imitation av en hammondorgel. Per-Martin kom in mitt under seansen, häpnade liksom jag men hänfördes också, liksom jag.

Detta var alltså det första mötet mellan Martin Ljung och mig. Föga anade jag väl då att detta sammanträffande skulle bli ett av De Historiska, jämförbart endast med mötet mellan Stanley och Livingstone, Helan och Halvan eller Hamlet och vålnaden.

Nästa vecka bläddrar Povel Ramel vidare i minnenas omfångsrika och händelse-rika bok. Då får läsaren (läsarna?) också stifta bekantskap med en svajmartist som heter Johansson, en lekare som heter Pekka Lang ... (Landgren? Lande-blom? Ja, det är nåt på L i alla fall), massor av småfoglur, skridskoåkare och andras två- och fyrbenta figurer!

Det är skönt med en paus! tycker både Torsten Lilliecrona, Sigge Fürst och jag. Sen premiären på Funny Boy har vi inte haft många lediga stunder nån av oss.